

Musallada

– Ahmet Erbey · 30 Temmuz 2013

Biraz hüznün kalır
Bütün yaşanmışlıkların ardından
Bir çocuğun umudu kadar taze,
Bir dedenin son duasından farksız,
Nefes alışlarım...

Acı yelpazesi hissettiriyor kendini
Son sahnesinde yaşıyorum
Hüzünlü bir filmin.

Avuçlarımda bir annenin sevgisi, sevgiliye.

Sonra,
Yıpranmış hissediyor kendini,
Kelimelerin içindeki anlamlarım.
Bir ressamın son fırça darbesiyim resmine
Bitti, bitecek hayatım.

Biraz deli olmalı insan diyorum,
Biraz rüzgâr tavrında başıboşluk.
Sonra bir işçini alın terine düşüyorum.
İçimde dörtnala hayat koşturuyor kendini
Kendimden geçip an oluyorum.

Derken bir masalda birleşiyor ellerim,
Çay tadını veriyorum,
Çaycının boşalttığı son çaya
Dilencinin yalvaran gözleri oluyorum sonra
Bihaberken hayat benden
Avuçlarda dua oluyorum.

Yalnızlığın ortasına kuruyorum masamı
Çizerken dönüşümlü yollarını hayatın
Mevsimleri çoktan geçmiş mektupların,
Kapatıp gözlerimi mavimsi gözlerine dalıyorum gecenin...

Ruhunu ezberliyorum ortasının ta ortasında,
Bir beste yazıyorum gözleri mavi,
Acımsı tebessümler ederken vardiyalı umutlarım,
Tülleri simsiyah oldu göz perdelerimin...
Güneşi batarken yolu olmayan yolcu düşlerin
Ve iki elin birleştiği yerde, çiçeklerini topladım zamanın,
Yaşarken yüreğimde hazan mevsimi...

Hadi kalkmak vakti bu çürümeye yüz tutmuş sandalyeden.
Az sonra güneş bizim olacak,
Az sonra mavi uçurtmalar uçuracağız musallada...